

Za dvostruki jubilej bivšeg urednika Ivana Kokota

Urednik *Svete Cecilije* (1941—1942) IVAN KOKOT, u lipnju prošle godine tiho je proslavio u talijanskoj crkvi u Los Angelesu 50. obljetnicu svoga svećeničkog zaredenja. Urednik tjednika »L'Italo-Americano« tom zgodom posvetio mu je gotovo čitavu stranicu. U kolovozu ove godine, okružen kolegama i vjernim pukom, u Mariji Bistrici proslavio je 75. godišnjicu života. Dvostruki, dakle, jubilarac; uz tu zgodu evo naših nekoliko riječi.

Nekada smo njegovo ime često susretali ne samo na stranicama *Sv. Cecilije* nego i onima *Kršćanske škole, Katoličkog lista, Hrvatske Straže, Sacerdos Christi, Danice, Nedjeljnih vijesti, Novosti, Obzora, Sklada*, raznih glasnika itd. Stariji će ga se sjetiti sa valova zagrebačke radio-postaje i Radio-Vatikana, neki sigurno i onoga washingtonskoga *Voice of America* o Božiću i Uskrsu. Pojavio se je i na velikom ekranu s prologom francuskom filmu o sv. Maloj Tereziji. U domovinskom tisku objelodanio je preko stotinu rasprava, članaka, skladbi i zbornih obradbi narodnih popjevaka. Za vrijeme 30-godišnjeg boravka u Rimu i Los Angelesu (1950.—1980.) posvetio se je uz svećeničke i glazbene djelatnosti bibliotekama — vatikanskoj i sveučilišnim — pišući, kako sam kaže, svoje treće životno djelo, naime o novom tumačenju simboličko-alegorijske tematike Michelangelovih i Raffaellovih divot-djela za kršćanski preporod Crkve 'Renesanse' XV. stoljeća prema željama tadanjih papa i V. lateranskog ekumenskog koncila (1512—1517). Veći su mu članci i rasprave publicirani i u *Osservatore Romano, L'Italo-Americano*, u madridskoj reviji *Osoba i duh*, u *Bogoslovskoj smotri* i najvažnija *La Fonte ispiratrice nei capolavori delle 'Aquile'* u rimskoj reviji Papinske komisije za svetu umjetnost *Fede e Arte* 1954. Upravo prema publicirati svojega, potpuno novoga i autentičnoga *Michelagniola* i svoju liturgijsko-cecilijansku malu »antologiju« lijepih starih popjevaka. Spomenute njegove publikacije bile su kvalificirane kao »dotta, originale e documentarissima esegesi« (C. Galassi Paluzzi), »scoperta fondamentali« (R. Montini), »which might well be final, — ingenious and very likely correct« (Cecil Gould) i »touch of intellectual genius« (L'Italo-Americano).

Rođen iz puka u Donjoj Reki, Jastrebarsko, zdravih principa i prirodno nadaren, u Zagrebu je završio gimnaziju i dvije posljednje godine teologije. Od 1924. do 1927. postigao je kao stipendist francuske vlade na strasbourskom sveučilištu »baccalaureat« teologije i »certificate« kanonskog prava i kod F. X. Mathiasa učio liturgijsku glazbu. Taj je studij kasnije nastavio, 1933. i 1934., u zagrebačkoj »Polihimniji« kod Dugana i Lučića. U Zagrebu je kao dječak bio »sopran-solist« u Hajdukovićevu katedralnom zboru, u kojem će kasnije kao svećenik, gimnazijski vjeroučitelj biti »koralist« i na koncu pomagač i Hajdukovićev nasljednik. Kod rektora sjemeništa Dočkala je učio

violinu kao višeskolac i već je tada počeo sakupljati i harmonizirati hrvatske narodne popijevke. Ako mu, kaže, ne uspije posljednji pothvat, uz pomoć prijateljâ-stručnjaka publicirati malu antologiju naših starih popjevaka, gotovo 40 godina, dakle stari »fanatični« član *Društva hrvatskih skladatelja* i zbog toga se je vratio kući da publicira barem stotinjak najizabranijih koje je sâm godinama bilježio i obrađivao, a djelomično već i publicirao u izdanjima »Sklada« i drugdje. Štoviše, *dvostruki starac jubilarac* čvrsto vjeruje da će izmoliti čudo Božje, unatoč sve žalosnijih, kako

Ivan Kokot

kaže, (ne)prilika naše svete i narodne »Polihimnije«, da će vjernici i rodoljubi još za njegova života propjevati iz najnovijega kantuala i antologije »novu obnovljenu popijevku« — dostojnu prave umjetnosti, pjesničke i glazbene. Dodajmo da se je Kokot s uspjehom i kao pjesnik okušao... njegov *Evandeoski nauk* ima preko 1000 stihova.

Profesoru, »časnom« dvostrukom jubilarcu, dragom prijatelju, hrvatskom publicisti, znanstveniku, glazbeniku i pastoralnom radniku, *Sv. Cecilija* čestita sa željom da nam ga Bog poživi kako bi nam svojim znanjem, iskustvom i radom nastavio biti poticaj i suradnik Božje i narodne stvari.

Petar Zdravko BLAJIĆ

CECILIJANSKA NASTOJANJA BIVŠEG UREDNIKA »SV. CECILIJE«*

Kad je 1941. sveć. Ivo Kokot preuzeo uredništvo *Sv. Cecilije* — nakon odlaska u vječnu slavu neumornoga kanonika-kancelara Janka Barlea (18. II. 1941.) — bila je revija, kao i sam urednik — u svojoj 35. godini. Jedina smotra, ne samo hrvatske liturgijske glazbe nego i svjetovne, imala je tada tek oko 400 pretplata, od kojih samo 40 plaćenih. (Hrvatska je tada imala preko 1500 župa, a samo zagrebačka nadbiskupija 400). Bili su to izvanredno teški dani. Bilo je to uoči »morskoga pustošenja« (abominatio desolationis, Dan 9, 27) drugoga svjetskog rata. (Za mjesec dana, dok se u katedrali pjevao »officium tenebrarum« u-

* Prilog Ivana Kokota u povodu 100. obljetnice *Sv. Cecilije* koji iz tehničkih razloga nije bio tiskan u Zborniku radova sa Znanstvenog skupa o stotoj obljetnici *Sv. Cecilije*.